

Voloncs Attila

NE SÍRJ TÖBBÉ

A giccsesre sikeredett falióra tizenegyet mutatott, andalgásomat free jazz támogatta, és arra gondoltam, mennyire fájhat neki az ülés, amikor a recsegő kocsmai széken ennyire kihúzza magát, fejét kissé oldalra billentette, vérerekkel márványozott szürke koszorúján át gonosz italtra nézett, boldog volt. Príma nő. Csontsovány. Két évvel idősebb nálam, azt hiszem, biszexuális, három hete bemutatott egy tömpe ujjú vörösesszőke lányt, aki sör helyett egy pohár tejet kért és a sarkkörü élővilágról beszélt, meg jégtáblák olvadásáról, közben a fogyatkozó kockát nézte a whiskymben, arra biztatott, vegyem ki, majd gondos lecsöpögtetés után tegyem Natasa nyakcsigolyájára, a szisszenés után hagyjam végigszánkózni a hátán, nézzem végig, hogyan nedvesíti be a szövet alatt csusszanva az olcsó világoskék anyagot, közben sejtsem az alkoholszagú kígyónyirok sűrűsödését a most láthatatlan bőrön, úgyis azt nyaldosom-harapdálom éjjelente, hát nincs igaza, de igaza van, vegyem csak ki a jégkockát, úgyis elpusztulnak mind a rozmárok, itt kezdődik a dekadencia, nem a rozmaring ágon, a nagyapja lepkegyűjtő volt és bátor, figyeljek arra, hogy pontosan a gerinc vonalán iramodjon lefelé, vegyem már ki, vegyem ki.

Gimiben állítólag (osztálytársak és) szerelmesek voltak ugyanabba a magyartanárhoz, ballagás óta ez a skandinavisztikás különc eljegesedett kissé egy jobbjára fütetlen nyóckeri albréletben, Natasa meg kitartóan és kirívóan egyenes háttal ült a recsegő kocsmai székeken tavaly novemberig, mígnem néhány pohár alaposan felvizezett vodka után végre meg mertem szólítani, hogy némi gürcölés után mellette karamellizálódjak tökéletes unalomban a giccses falióra alatt, gyakrabban ürülő korsók és ritkábban látogatott egyetem fölött és mögött, korgó gyomorral és üvegvacogásban. Tavaszra már közös az ágy, párna nincs, talán nem is lesz, most meg közelgő évforduló, hideg fuvallatok, hirtelen szűnő dugások, aztán csönd, egy ideje mély csönd.

Szaporán pislogott, tekintete a pohár és köztem süllyedt-emelkedett, a boldogság távoli, homályló lázba csapott át. Príma nő. Bármit képzélhettem, hát azt képzéltem, hogy ő is arra a három héttel ezelőtti

estére gondol, a whiskyben hagyott jégkockára, kígyónyirokra, erre a régen látott barátnőre, kötött pulóvereire, hideg végtagjaira, a mindenáron élni akarás motorjára, a talán máshogy is történhetett volna fölösleges ábrándjaira, a determináció vasakaratóra, a természet törvényeire, szűk jégbarlangokban tipegő milliányi kis pingvinre.

Ideje indulnunk – mondtam, és láthatóan kirázta a hideg attól, hogy így beszélek, hogy nem elég egy sima *menjünk*, akárha mi ketten úgy mennénk oda, ahová tartunk, mintha valaha is el akartunk volna *indulni* abba az irányba.

A fáradt test az elmúlt három órában elég mérget kapott ahhoz, hogy a kába érzékszervek egyetlen közös sajjgássá alkimizálják át a szenzualitás magasztos tartományát. Pusztán sajjgás, semmi tréfás hullám: tehát nem részeg, csak kótyag. Ilyen elviselhető fájdalmak közt, páros vánszorgásban értük el a buszmegállót, a gyanús alakok láttán közelebb húzta hozzám nemrégiben meghatványozódott életösztone.

Haragos cseppek harapdálták az ablakot, kivettem az esőernyőt a hátizsákjából. Közben mereven kapaszkodott, a pillantása egy idős hölgyön nyugodott, csak a vérerekkel hálózott fehérjét láttam. Okvetlenül szomorú tud lenni egy öreg néni látványa a külvárosba robogó féltizenkettes buszon. Natasa hirtelen a vállamba fúrta az arcát. Hangtalanul sírt, csak a lassan átázó blúz alatt nedvesedő bőrömön éreztem a vézna testet kíméletesen rázó zokogás forró végtermékét, a száraz ajkak meg erőtlensül a mellkasomba artikuláltak egy riadt *hogyan fogunk így élni*.

Leszálltunk. Jobb helyeken, rosszabb korokban egy naplemente részleteiben fulladoznak a hazautak során a műfaj jeles szereplői, itt fókabőr csillogásban ázott az aszfalt, és mintha mozogna az egész félszocreál tákolmány, kétmillió pulzus bökdöste buzgón remegési együtthatóját: a kövek úgyszólván embert álmodtak. Csak el ne tűnjön ez itt mellőlem. Prima nő. Rendben lesz minden.

Ki tudja, miért, a zuhogó esőben egy tollpihe balettozott lefelé az égből, ő előbb vette észre, kinyújtotta felé a kezét, jellegzetesen külvárosi lámpafény gondoskodott árnyékának sokszorozódásáról a fókabőraszfalt ebihalszemcséin. Izgága kis élet, megtartotta ázott testét tenyerén, hosszú ujjait gyöngéden rázárta. A keze éppen olyan, mint az anyámé, egyébként is hasonlít az anyámra, aki itt inkább időintervallum, semmint partikuláris entitás. A három- és hétéves korom közé

tehető anyámra hasonlít, aki akkoriban depressziós volt és rettentően lefogyott. Ebből akkoriban vajmi keveset észleltem, mégis, első tudatosítható emlékeim anyámról ezekből az időkből származnak, aki gyógyulása után hiába szedett fel pár kilót, fejemben örökké sovány és távoli tekintetű fiatalasszonyként fog élni, pont, mint ő. Erre a rétegre rakódott rá kilencedikes koromban még egy kéz – nevezzük e helyen első szerelemnek –, tulajdonképpen egymáson átsejlő kezeken keresztül kapcsolódott egymáshoz életemben minden nő, a lényeg a tenyér vékonyságában és általában hermelines hölgyre jellemzően lehetetlenül hosszú ujjakban keresendő, az idők során olyasfajta hevüléskritériummá lett ez, mint Hans Castorpnak az egymástól távol ülő kirgiz szemek Madame Chauchat tüdővésztlől égő arcán. Ez a tizenöt évesen bekapcsolódó kéz magától értetődő fizikai összeköttetésben állt egy nem kevésbé fontos kulcscsonttal, ami az első szexuális élmény sebészi beavatkozásnak is beillő rémületében játszott nagy szerepet a maga megnyugtató kiszögellésével, s e lenge dialektika betetőzése volt Natasa, a maga ideges szemrebbenéseivel, fakó kulcscsontsoványságával, tenyerébe rejtett pihebalerinájával.

Üregmászókán következett tojáséjsötét felkapaszkodás, majd belépünk a kórházak zöldjében pislákoló bérelt ketrecünkbe. Így fogunk élni, ha egyszer érdemes.

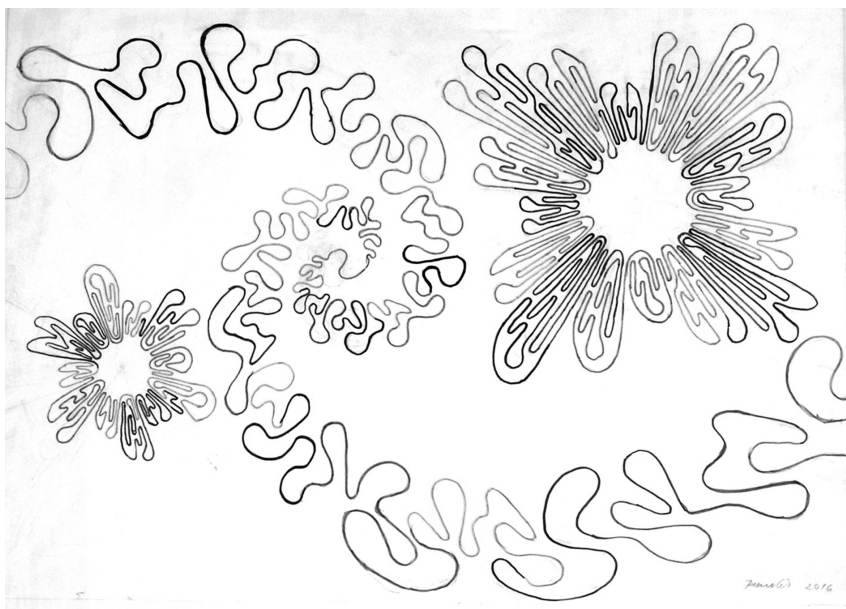
Meztelenre vetkőzött és kimerülten az ágyra zuhant, magzatpózba húzta össze magát. Ráérintésen szabadultam meg a száradó könnytöcsával ékesített pulóvertől, ólmosan közelebb kúsztam, és testét néha óvatosan meg-megmozdítva nyalogattam felváltva mindkét lyukat, álomba izgattam a bolhaszaros lepedőn, majd magzatpózba visszahajtogatva combjai közé rekesztettem a nyakamat. Nehezülő szemhéjam fölött forró öle préselte a hőt izzadó-párásodó homlokomra.

Ekkor láttam meg a sarokban a norvégmintás zoknit. Hópelyhes sarki mementó, gúnyosan gubbasztott velem szemben, szinte világított a hevülő szoba homályában. Hosszú pillanat volt, felismerések részegítő éle, látás és vakulás egyazon pillanatban. Leráztam magamról a combokat, tudtam, hogy nem fog felébredni. Kiugrottam az ágyból, a konyhába szaladtam, késsel tértem vissza, kéjes és sátáni elhatározás vezérelt. A szemeit, a szemeit kell kiszűrni, a vérerekkel körbevett szürke óceánokat. Persze kimérten kell csinálni, a cél nem az élet, csak a világ kioltása egy fényérzékelő receptorban. Prima nő. Mintha

megmozdult volna. Rögton döftem, sikoltott. Majd újra döftem és soha többé nem sírt. Egészen érdekes, kocsonyás hangok, a vártnál kisebb spriccek.

Valami felfelé kavargott bennem, és mintha felrobbanni készült volna a torkom. Lázasan megragadtam, hasra fektettem sivalkodó-kapálózó világtalan testét. Lefelé néztem, lábam közt csak véres szőr ragyogott.

Felköhögtem. Éjfél lehetett. Levegőért kapkodva kiszabadítottam magam a combok fullasztó öleléséből. Felébredt. Leopardi holdja süttött be az ablakon, Natasa erős tekintettel kapaszkodott szemeimbe a picinyke törtfehér derengésben. A sarokba néztem, üresen és barátságosan állt. Natasa a hasára húzta kezemet. Bőre alatt sűrűsödő kígyónyirok, odabent növekszik már az óriás. Hát mégse vettem ki. És az ő szürke hullámai alatt szárba szókkent valami, amitől bánatos mosolyában ott bujkált a tollpiheremegés. Talán párnánk is lesz. Kulcsfontsovány anyja, törtfehér. Zöldbe borult novemberi ágak.

Biomorf folyamatok IV. (rajz)